

(Albrecht Dürer: A háromkirályok imádása)

Vízkereszt ünnepe Epiphania Domini – Az Úr megjelenése

„Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez.” (Ézsaiás 60,3)

Régi vágású hagyománytisztelő, felmenőiket becsülő családok gyakran meghagynak egy-egy fát a kertben, - különösen is a diófát, még akkor is, ha az megvénült, termést se hoz már, de „a nagyapánk is ez alatt hűsölt és pihent”, nem vágjuk hát ki, - mondják. A mai ünnepünk is egy ilyen ősi fatörzs, amely nem csak évszázadok, hanem több mint másfél évezred távlatából köszönt ránk. Az ünnephez a nyugati kereszténység több jelentést is kapcsolt, egyrészt Jézusnak a Jordánban történt Keresztelő János általi megkeresztelését, valamint a kánai menyegzőről, mint Jézus első csodatételéről való megemlékezést, végül a háromkirályok látogatását, akiket az evangélium tanúsága szerint egy fényes csillag vezetett napkeletről Betlehembe.

„Eljöttünk, hogy imádjuk őt” (Máté 2,2) - mondják a napkeleti bölcsek, akik hosszú útra indultak a csillag nyomán, hogy eljussanak az Istengyermekekhez. Az út embert próbáló és fáradságos lehetett, talán kétségek is felmerültek bennük, hogy jó irányba tartanak-e és egyáltalán lesz-e eredménye e veszélyes útnak? Korántsem magától értődő, hogy elindultak és

még inkább nem magától értődő, hogy töretlenül kitartottak vállalt céljuk mellett. Szilveszterkor sokan tesznek fogadalmat, hogy az újesztendőben mit tesznek másként, vagy éppen miről mondanak le. Többségük aztán január közepe-vége felé azon kapja magát, hogy kudarcot vallott, mert nem volt kitartó. A napkeleti bölcsek nem adták fel kitűzött céljukat, nem csüggedtek el és nem vették le tekintetüket az őket vezető utat mutató csillagról.

Bizony nagy kérdés, hogy mire nézünk? Azokra a fellegekre, melyek az aggodalmaskodás magvát hintik el szívünkben vagy arra a krisztusi fényre, mely biztatást és reménységet ad. A félelem lelkülete szállja meg a szívünket vagy hiszünk az Örökkévaló szavának, ki így biztat: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.” (Ézsaiás 43,1) Tudjuk azt a lélektani igazságot, hogy ki mire figyel, olyanná válik maga is. Aki az élet sötét dolgait nézi, az maga is komorrá válik. Aki azonban a fényt keresi, és azt nézi, azt fürkészi, az maga is „kifényesedik”, kivirul. A világosság felé tartunk vagy ismételtjük komor panaszainkat?

Isten ma is mindenkinek ad hívó jeleket. Ezek lehetnek életünk pozitív eseményei, a lelkünk mélyén megélt öröm, vagy éppen életünk megrázó történései. Lehet valamilyen hiányérzet, lelki fájdalom, betegség, öregség, egyedüllét, vagy társas magány, amikor valaki egy családban vagy egy közösségben érzi magát egyedül, vagy amikor úgy érzi, hogy rá már nincs szükség. A hívó jelre azonban feltétlenül el kell indulni. A tudós papok úgy gondolták és megelégedtek azzal, hogy mindent tudnak, ezért nem keltek útra. Pedig az a hit, amely nem indít útra, amely nem aktivizál, az lassanként elhal. Amint az állóvíz megalgásodik, megromlik, úgy veszíti el jó ízét a lendület nélküli hit.

A hit eseménye az üdvtörténet kezdetétől fogva úgy jelenik meg a Szentírásban, mint útra kelés. Ez olykor fizikai helyváltoztatással is jár, de leginkább a régi életmódból való kivonulást jelenti. Megesik, hogy készségesen útra kelünk, aztán egyszer csak eltűnik a jel, és elbizonytalanodunk. Ne feledjük, hogy egyedül nem lehet rátalálni Jézusra. A bölcsek sem egyedül találták meg az Üdvözítőt! Nekünk is szükségünk van egymás segítségére és támogatására. Szükségünk van hitünk táplálására, az Igével való töltekezésre, mely a Krisztussal való találkozás legbiztosabb forrása.

Életünk egén biztosan lesznek majd sötét felhők 2021-ben is, de akkor is tudhatjuk, hogy mögöttük ott a ragyogó el nem halványuló fény. Ez a fény számunkra Krisztus, aki nem kellemes életet ígért, hanem megváltott életet hozott és adott! Neki legyen hála és dicsőség!

(Dr. Pöcze István)